

DUBLIN: O BISERICA PENTRU ISTORIE

Visul unui preot se implineste dupa 37 de ani de grele incercari:

ctitorirea primei biserici ortodoxe din Irlanda de dupa Marea Schisma din 1054

La doar un sfert de ora de mers pe jos de kilometrul zero al Dublinului, reprezentat de General Post Office de pe O'Connell Street, calatorul ajunge pe Western Way, la numarul 52 B, in fata unei cladiri urate si uitate de timp. Abandonata, asadar, de multi ani si plina de gunoaie, igrasie si incarcata de mirosuri greu de suportat, pestilentiale, aceasta constructie pare ca isi traieste cu voluptate ultimele clipe ale unei vieti grele, asemenea unei persoane atat de batrane si neputincioase incat isi asteapta moartea cu nerabdare si resemnare.

«Cladirea era nefolosita de peste douazeci de ani. Era absolut un dezastru. O hala cu toti peretii aproape prabusiti, plina de toate mizeriile. » - Celina Stefan, avocata parohiei

« Prima data cand am vazut-o m-am speriat. Era o darapanatura. A trebuit sa o demolam aproape integral. Am sapat pana la fundatie. » - Viorel Niculescu, secretarul parohial

Privesc lung cladirea in fata careia m-am oprit. Pe usile de lemn de la intrare este sculptata harta Romaniei Mari.

Intru. O cladire care reproduce fidel stilul de nava bizantina. Totul este curat si proaspat renovat Ma aflu intr-un spatiu amplu si bine ordonat, cu mirosuri inmiresmate. Fac cativa pasi privind admirativ in jur. Un preot vine spre mine, zambindu-mi cu caldura. Parintele Irineu Ioan Craciun imi strange mana cu fermitate. In cateva minute se infiripa intre noi o buna comunicare, conditie esentiala pentru ca povestea construirii acestei biserici sa se astearna cu seninatate si buna credinta pe hartie. L-am rugat pe parintele Irineu sa ne explice insemnatatea canonului dat de IPS Iosif, Mitropolitul Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale, cu ocazia sfințirii bisericii din 29 aprilie curent, canon care m-a surpins prin ineditul sau.

*Parintele Irineu, dreapta, alaturi de
IPS Mitropolit Iosif la sfințirea
bisericii*

« IPS Iosif a lansat un canon public pe care nici eu nu l-am mai intalnit pana acum, acela ca enoriasii nostri nu numai sa vina ei insisi la biserica, ci la randul lor sa aduca si cel putin o alta persoana, sa faca, cu alte cuvinte, o misiune in a povatui pe cineva pe calea cea buna unde sa primeasca lumina Sfintei Evanghelii. »

I-am spus parintelui ca la o slujba de o asemenea amplitudine ca cea din 29 aprilie nu am mai asistat niciodata, cu toate ca sunt nepotul unui preot ortodox, Dumitru Ilie, care acum se afla mult mai aproape de Domnul decat noi ceilalti, cititori ai acestor randuri.

« Sfintirea bisericii propriu-zise s-a centrat pe sfintirea altarului, loc ce reprezinta atat mormantul Mantuitorului, cat si tronul slavei Lui in cea de-a doua Sa venire la sfarsitul veacurilor. Hrisovul bisericii impreuna cu moastele sfinte este ingropat in piciorul sfintei mese. Pe lespedeza acesteia se asaza cei patru evanghelisti, dupa aceea se spala, se unge cu Sfantul Mir si se imbraca cu vesmant nou, ca un copil proaspat botezat in vesmantul luminat al botezului, iar pe ea se slujeste prima liturghie arhierasca. In cazul nostru au fost doi arhieri, IPS Mitropolit Iosif si PS Ignatie, Episcopul Husilor. Biserica noastra este prima biserica ortodoxa sfintita in Irlanda de la Marea Schisma. »

Inainte, timp de sapte ani, locul de slujba si de rugaciune al enoriasilor din parohie a fost in magazia unei alimentare romanesti. « Spatiul era un buncar industrial, nici macar ferestre nu avea. Cateva zeci de persoane, de multe ori chiar peste o suta, stateau intr-o inghesuiala teribila. De-abia aveam aer ca sa respiram.»

Dupa ce au identificat actuala cladire, Parintele Irineu si enoriasii din jurul sau au inceput o lupta pe trei fronturi, legal, financiar si al autorizatiilor de constructie.

« Aici fusese un club pentru copii. Actele fusesera pierdute. Am dus o batalie pe viata si pe moarte cu trei seturi de avocati pentru identificarea documentelor cladirii. Cu obtinerea

banilor a fost la fel de greu. Nici o banca din oras nu a vrut sa ne imprumute. In ultimul ceas am gasit un fond care imprumuta bani pentru caritate. A treia batalie a fost pentru obtinerea autorizatiei de constructie. Asociatia de rezidenti ne supraveghea fiecare pas, inclusiv inaltimea cladirii, pe care o masurau prin satelit pentru ca nu cumva sa fie vreun centimetru in plus.

Nu am avut bani ca sa aducem o companie de constructii. Am gasit in parohia noastra de 228 de familii oameni priceputi cu diferite meserii. Mihai Oprisan a preluat lucrarea ca sef de santier iar ceilalti muncitori si-au oferit serviciile fara plata. Cladirea a fost demolata in proportie de 85%, doar trei ziduri s-au pastrat. In rest, totul e zidit din temelie. In asta sta frumusetea bisericii noastre, e zidita de poporul nostru pentru Dumnezeu.»

L-am mai intrebat pe Parintele Irineu, inainte sa ne despartim, ce reprezinta pentru dansul aceasta biserica.

« O implinire a 37 de ani de munca si de efort continuu si neintrerupt in Irlanda. Cand am ajuns aici, in 1981, nu se facea nicio liturghie ortodoxa, nicaieri. Era cumplit sa suporti asa ceva. Biserica aceasta este fructul care, iata, dupa 37 de ani in sfarsit s-a copt. Am dat tot ce am avut. Nu m-am economisit deloc.»

Ies. Am in fata ochilor o cladire frumoasa si luminoasa, biserica noastra romaneasca din Western Way, 52 B. Imaginea aceea derizorie de inceput, un exercitiu de imaginatie pe care l-am facut doar ca sa ne putem inchipui cu ochii mintii cum arata acest loc nu cu mult timp in urma, nu mai exista. Romanii din Dublin au schimbat-o definitiv, au pus in loc o constructie minunata a dreptei credinte.

Pascal Ilie Virgil